

Arrest

nr. 324 838 van 9 april 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**
 wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders X en X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat P. DE WOLF**
 Louizalaan 54 / 3de verd.
 1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn en die wettelijk vertegenwoordigd wordt door haar ouders X en X, op 25 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gelet op het tussenarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 323 218 van 12 maart 2025, waarbij de debatten worden heropend op 26 maart 2025.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Mr. P. DE WOLF verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, is in België geboren op 8 juli 2024. Verzoeksters ouders kwamen, samen met haar zus die op heden eveneens nog minderjarig is, België binnen in juni 2022 en verzochten op 24 juni 2022 om internationale bescherming. Op 19 december 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de kennelijke ongegrondheid van de door verzoeksters ouders ingediende verzoeken en wordt internationale bescherming geweigerd. Op 31 oktober 2023 wordt het door verzoeksters ouders tegen deze beslissingen ingestelde beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 296 538.

1.2. Op 22 november 2023 dient de zus van verzoekster, als begeleide minderjarige, een verzoek om internationale bescherming in. Op 12 april 2024 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Het tegen deze beslissing ingestelde beroep wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 310 721 van 1 augustus 2024.

1.3. Op 22 augustus 2024 dient verzoekster zelf, als begeleide minderjarige, een verzoek om internationale bescherming in. Op 16 oktober 2024 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 18 oktober 2024 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Je bent geboren op 8 juli 2024 en hebt de Georgische nationaliteit. Op 24 juni 2022 hebben jouw ouders (G., B. (CG: xx/xxxxx) & Gu., E. (CG: xx/xxxxxx) een verzoek om internationale bescherming ingediend dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 19 december 2022 een beslissing tot kennelijke ongegrondheid genomen. Jouw ouders dienden een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 31 oktober 2023 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Jouw ouders tekenden hiertegen geen cassatieberoep aan. Tegen deze beslissing kan er geen beroep meer worden ingediend. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg definitief in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 22 november 2023 dienden jouw ouders in hoofde van jouw zus G., M. (CG: xx/xxxxx) een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd op 12 april 2024 niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS. Jouw ouders tekenden hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die het beroep verwierp op 1 augustus 2024. Jouw ouders tekenden hiertegen geen cassatieberoep aan. Tegen deze beslissing kan er geen beroep meer worden ingediend. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg definitief in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 22 augustus 2024 dienden jouw ouders in jouw hoofde een verzoek om internationale bescherming in. Jouw vader verklaart dat hij bedreigd wordt door de ex-man van je mama, C. G., die de biologische vader is van jouw zus G., M. (CG: xx/xxxxx). Hij vreest dat de ex-man van jouw mama bij terugkeer naar Georgië jou zou willen afnemen. Daarnaast vreest hij dat je niet naar de school of opvang zou kunnen in Georgië omdat het daar niet goed beveiligd is en G. zomaar zou kunnen langskomen bij jou.

Ter staving van jouw relaas werden er screenshots neergelegd van een gesprek tussen een vriend van je vader en je vader betreffende de bedreigingen van C. G..

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit je dossier blijkt immers dat je minderjarig bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo kon je vader G., B. (CG: xx/xxxxx) verklaringen afleggen in jouw plaats, omdat je nog te jong bent om zelf gehoord te worden. Ook je advocaat was aanwezig tijdens het persoonlijk onderhoud, die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. in het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt dat de motieven die jouw vader aanhaalt in jouw hoofde, dezelfde zijn zoals de motieven die werden aangehaald in hoofde van jouw zus G., M. (CG: xx/xxxxx), namelijk het feit dat de ex-man van jouw mama jullie zou bedreigen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat deze problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Het betreft hier immers uitsluitend een interpersoonlijk conflict dat jouw ouders zouden hebben met de ex-man van jouw mama (CGVS, p.6).

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kon worden gehecht aan de verklaringen van jouw ouders in hoofde van jouw zus. Zo was het jouw vader G., B. (CG: xx/xxxxx) die als vader op de geboorteakte van jouw zus M. vermeld staat. Daarnaast klopte de chronologie niet van jouw moeder haar verklaringen over de relatie met haar ex-man en jouw vader en hadden jouw ouders nooit eerder melding gemaakt van deze bedreigingen tijdens hun eigen verzoek om internationale bescherming. Zij hadden daarentegen totaal andere motieven aangegeven voor hun vertrek uit Georgië. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd en jouw ouders dienden geen cassatieberoep in binnen de wettelijke termijn. Bijgevolg resten er geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot het verzoek van jouw zus en staat de beoordeling ervan vast. Bovendien kan er nog worden opgemerkt dat jouw moeder bij DVZ nooit melding heeft gemaakt van het feit dat jouw zus een andere vader zou hebben dan G., B. (CG: xx/xxxxx), terwijl dit redelijkerwijs kon worden verwacht. Omwille van bovenstaande redenen kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de asielmotieven die jouw vader in jouw hoofde aanhaalt.

*Zelfs indien geloof zou worden gehecht aan het door jouw vader beweerde asielrelaas, -quod non-, dient erop te worden gewezen dat uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 11 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20231211.pdf), blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.*

Er kan bijgevolg worden verwacht dat wanneer jij en jouw ouders problemen zouden ondervinden bij terugkeer naar Georgië, jouw ouders een beroep kunnen doen op de bescherming van de Georgische autoriteiten. Jouw vader verklaart dat jullie niet op de politie kunnen rekenen en de vader van C. G. een ex-politieman is met veel kennis (CGVS, p.6). Dit is echter een blote bewering langs zijner zijde, die hij op geen enkele manier staft. Bovendien kan worden verwacht dat als het profiel van G. zijn vader werkelijk de reden is dat jouw ouders geen beroep zouden kunnen doen op de bescherming van de Georgische autoriteiten, jouw moeder hier melding van had gemaakt tijdens het persoonlijk onderhoud in hoofde van jouw zus, -quod non-. Dit doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het profiel van G. zijn vader.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

De door jouw vader ingediende screenshot van een gesprek met een vriend van hem, die vertelt over de bedreigingen van G., slaagt er niet in bovenstaande beoordeling te wijzigen. Het gaat immers om een

gesprek dat makkelijk zelf geënceneerd kan worden en waaraan geen objectieve bewijswaarde kan worden gehecht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

*Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*", en van "*het algemeen beginsel van verdedigingsrechten, rechtszekerheid, machtsmisbruik, behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)*".

In een eerste middelonderdeel gaat verzoekster in op de vluchtelingenstatus. Zij wenst te benadrukken dat, hoewel de asielmotieven die door haar vader in haar naam werden aangereikt logischerwijze zekere gelijkenissen vertonen met die van haar zus, de situaties toch van elkaar verschillen. Er zijn – aldus verzoekster – op heden een aantal nieuwe bedreigingen en bewijselementen naar voren gekomen die in de eerdere procedures die werden afgewezen niet in aanmerking zijn genomen, met name de omstandigheid rond de directe dreiging aan het adres van verzoekster uitgaande van de ex-man van haar moeder. Zij vervolgt dat deze omstandigheid een rechtstreeks gevolg heeft op haar situatie waardoor haar gezin niet anders kon dan een nieuw verzoek in te dienen. Verzoekster benadrukt dat haar vader tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, dat hij in haar naam aflegde, verklaarde dat hij vreest dat de ex-man van verzoeksters moeder haar zou proberen wegnemen bij terugkeer en dat zij aldaar niet naar school of een opvangcentrum zou kunnen gaan omdat deze instellingen onvoldoende beveiligd zouden zijn en de ex-man van haar moeder daar zomaar zou kunnen opduiken. Tevens onderstreept zij dat er ter ondersteuning van deze vrees nieuwe stukken zijn ingediend, waaronder *screenshots* van een gesprek tussen een vriend van haar vader en haar vader waarin de bedreigingen werden besproken. Verzoekster voegt hieraan toe dat, hoewel deze bedreigingen reeds enige tijd spelen, deze bedreigingen nu een directe impact hebben op haar en dat dit cruciale toevoegingen zijn die aantonen dat de omstandigheden aanzienlijk zijn verslechterd waardoor de zaak opnieuw moet bekeken worden. Voorts voegt verzoekster hieraan toe dat zij geen persoonlijke ervaring en herinnering aan Georgië heeft en dat zij geen kennis heeft van het land en de taal niet spreekt, waardoor haar kwetsbaarheid nog groter wordt. Zij besluit dat er, in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, wel degelijk een cruciaal onderscheid is van de voorgaande zaken van de familie, daar de bedreigingen van de ex-man van haar moeder ernstige gevolgen voor haar kunnen hebben en zij het slachtoffer zou kunnen worden van wraakacties zonder dat zij zich in het voor haar onbekend land zou kunnen verdedigen. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het *in casu* gaat om een louter interpersoonlijk conflict, betoogt verzoekster dat de aard van de bedreigingen en het gevaar dat zij loopt verder gaan dan een persoonlijke kwestie tussen volwassenen. Zij benadrukt in deze andermaal de dreiging die in haar hoofd bestaat, alsook het gegeven dat zij de situatie in Georgië niet kent, hetgeen haar een ideaal slachtoffer maakt voor ontvoering door de belager van haar ouders die wraak wil nemen, daar zij zich niet zal kunnen verdedigen. Wat betreft de geloofwaardigheid van de door haar vader afgelegde verklaringen, onderstreept verzoekster dat de dreigingen sinds haar geboorte en doorheen haar verblijf in België nooit zijn opgehouden. Verder meent zij dat, hoewel de commissaris-generaal twijfels heeft over de geloofwaardigheid van de verklaringen die haar ouders aflegden in het kader van het verzoek om internationale bescherming van haar zus, de huidige bedreiging aan haar gericht is en specifiek en reëel is. Voorts meent verzoekster dat er concrete aanwijzingen zijn voor het gevaar dat zij loopt, zoals de gesprekken van vrienden van de familie. Dit alles maakt – aldus verzoekster – deze zaak anders dan deze van haar gezinsleden, ondanks dat deze uiteraard gelinkt blijven aan de motieven van haar gezin.

Verder hekelt verzoekster dat de commissaris-generaal meent dat zij beroep zal kunnen doen op bescherming vanwege de Georgische autoriteiten. Te dezen is verzoekster van mening dat uit de “*meest recente*” COI Focus blijkt dat persoonlijke connecties een invloed kunnen uitoefenen op politieagenten, hetgeen *in casu* het geval is gelet op de connecties van hun belager met de politie. Verder wijst zij op het feit dat Georgië niet langer is opgenomen in de lijst van veilige landen van herkomst. Tevens stelt zij dat de “*meest recente*” COI Focus spreekt van een “*blijvende en verslechterende crisis*” in het rechtswezen, in tegenstelling tot de verbetering die in de bestreden beslissing wordt voorgehouden. Zij citeert doorheen haar betoog ook passages uit deze COI Focus. Bovendien wijst verzoekster erop dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, noch met het samenstel van factoren van onderhavig geval, met name dat haar ouders reeds jaren geleden Georgië verlieten en reeds twee jaar in België leven, dat zij in België geboren is en dat haar gezin in Georgië in erbarmelijke omstandigheden leefde die onmenselijke en vernederende levensomstandigheden zouden veroorzaken, zowel voor haar ouders als voor haarzelf en haar zus, daar zij geen toegang zullen hebben tot basisnoden en -rechten zoals onderwijs. Tot slot voegt verzoekster nog toe dat uit het administratief dossier blijkt dat de proceduretaal het Frans was en dat, wanneer het dossier werd overgedragen aan het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) de proceduretaal plots werd veranderd naar het Nederlands zonder dat zij hierover officieel werd geïnformeerd. Verder stelt zij dat het administratief dossier eveneens een document bevat dat het tegenovergestelde aangeeft, zijnde dat de proceduretaal het Nederlands betreft. Zij besluit dat deze verandering verwarring veroorzaakt en haar in de onmogelijkheid plaatst om de procedure, en bijgevolg de motieven van de bestreden beslissing, voldoende en correct te begrijpen en dat dit een schending uitmaakt van haar rechten van verdediging, dat zij onderworpen wordt aan een procedure met een “*vrijwillig en onzeker*” karakter en dat dit in strijd is met het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van de goede administratie.

In een tweede middelonderdeel meent verzoekster dat haar in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend. Na een theoretisch uiteenzetting hieromtrent, besluit verzoekster dat – gelet op hetgeen in het voorgaande middelonderdeel gesteld wordt inzake de situatie in Georgië – haar fysieke integriteit ernstig in gevaar is.

In een derde en laatste middelonderdeel meent verzoekster dat in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing dient vernietigd te worden. Verzoekster oppert dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is, onder meer met betrekking tot de nieuw aangebrachte bewijselementen, de algemeen bekende context van gebrek aan bescherming vanwege de autoriteiten in Georgië en de mate waarin zij zich kan berusten op de hulp en/of bescherming van de Georgische autoriteiten. Tevens schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel daar de verwerende partij de nieuwe aangehaalde evenementen van geen belang acht en meent dat verzoekster zonder problemen terug kan keren naar Georgië.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoekster de Raad in hoofdorde om haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. Ter terechtzitting van 12 februari 2025 maakt verzoekster, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over aan de Raad, waarin zij uitgebreid verwijst naar informatie inzake de recente ontwikkelingen in Georgië.

2.2.3. De verwerende partij maakt op 24 maart 2025, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over aan de Raad, waarin zij verwijst naar de COI Focus “*Georgië algemene situatie*” van 12 februari 2025 en er de weblink van vermeldt.

2.2.4. Ter terechtzitting van 26 maart 2025 maakt verzoekster, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over aan de Raad, waarin zij opnieuw uitgebreid verwijst naar informatie inzake de recente ontwikkelingen in Georgië.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

2.3.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Verzoekster voert de schending aan van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”* en *“het algemeen beginsel van [...] machtsmisbruik [...]”*, doch geeft niet de minste toelichting wat zij hiermee bedoelt of over de wijze waarop zij deze beginselen *in casu* geschonden acht.

Verzoekster geeft evenmin aan op welk beginsel zij doelt waar zij zich, benevens op de voormelde beginselen, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, beroept op *“het algemeen beginsel van [...] behoorlijk bestuur”*. Ook preciseert zij niet waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt ook deze schending niet op dienstige wijze uiteengezet.

2.3.4. De schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest, kan enkel dienstig worden aangevoerd wanneer de rechten vermeld in voornoemd artikel daadwerkelijk geschonden dreigen te worden. Onderhavige beslissing houdt enkel in dat verzoeksters eigen verzoek om internationale bescherming als begeleide minderjarige niet-ontvankelijk is en houdt geen schending in van voormeld artikel. De Raad wijst er te dezen op dat de bestreden beslissing er op geen enkele wijze toe strekt een inmenging in verzoeksters gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoekster feitelijk gescheiden wordt van haar familie. Het is pas op het ogenblik dat aan verzoekster daadwerkelijk een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 7 van het Handvest (dat correspondeert met artikel 8 van het EVRM) zich opdringt. De schending van artikel 7 van het Handvest wordt in het kader van onderhavige procedure dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.3.5. Verder, wat de opwerpen schending van de *“verdedigingsrechten”* betreft, merkt de Raad op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele, maar een administratieve procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet en verzoekster toont niet aan hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

2.3.6. Waar verzoekster verwijst naar het hoger belang van het kind, beaamt de Raad dat het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging vormt tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige, zoals artikel 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet voorschrijft. Anderzijds mag niet worden vergeten dat het de commissaris-generaal, en ook de Raad, in het kader van het asielcontentieux, enkel toekomt inhoudelijk na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden, bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, opdat hem of haar de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. De commissaris-generaal en de Raad zouden hun bevoegdheid te buiten gaan mochten zij een vreemdeling die niet voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. In het kader van een beschermingsverzoek, *quod in casu*, dient de afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dan ook enkel te worden beoordeeld binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming. Het beginsel van het *“belang van het kind”* is in die zin in het specifieke kader van zogenaamde asielcontentieux dan ook beperkt, zoals ook de Raad van State aanhaalde in zijn arrest nr. 223.630 van 29 mei 2013. Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in

artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria.

Verder wijst de Raad erop dat blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de minderjarigheid van verzoekster en in een aangepaste behandeling van haar verzoek om internationale bescherming heeft voorzien (zie ook overweging 2.3.9.). Zo werd het persoonlijk onderhoud van verzoekster afgenomen door haar vader, gelet op haar te jonge leeftijd om zelf gehoord te worden en was ook haar advocaat aanwezig. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid erop gewezen heeft dat verzoekster minderjarig is en dat bijgevolg het Kinderrechtenverdrag op haar van toepassing is. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster wel degelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind.

Wat betreft de beoordeling over het beschermingsverzoek blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal ook rekening heeft gehouden met de zeer jonge leeftijd van verzoekster. Met het louter theoretisch betoog over het belang van het kind, zonder concreet toe te lichten hoe en waar de commissaris-generaal dan geen rekening heeft gehouden met de belangen van de minderjarige verzoekster, maakt verzoekster niet aannemelijk dat de commissaris-generaal binnen zijn wettelijke bevoegdheid geen rekening heeft gehouden met de belangen van het kind. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat de commissaris-generaal, door *in casu* te oordelen dat verzoekster geen eigen feiten aanhaalt die een apart onderzoek rechtvaardigen, het hoger belang van het kind heeft miskend.

2.3.7. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.8. In het verzoekschrift oppert verzoekster dat uit het administratief dossier blijkt dat de proceduretaal het Frans is. Zij verwijst in dit verband naar een document uit het administratief dossier inzake de overdracht van het dossier aan de commissaris-generaal waaruit dit blijkt. Zij vervolgt dat het administratief dossier eveneens een document bevat dat het tegenovergestelde aangeeft, namelijk dat de proceduretaal het Nederlands betreft. Zij hekelt dat de proceduretaal plots naar het Nederlands werd veranderd zonder dat zij hier officieel over werd geïnformeerd.

Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§ 2. De vreemdeling dient op het moment van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van dit verzoek de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

In afwijking van voorgaande leden en onverminderd de mogelijkheid voor de minister of zijn gemachtigde om de taal van het onderzoek te bepalen in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties, wordt een volgend verzoek om internationale bescherming, ingediend overeenkomstig artikel 51/8, onderzocht in de taal waarin het vorig verzoek om internationale bescherming werd onderzocht.

§ 3. Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de

behandeling van het verzoek om internationale bescherming of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald. Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing."

De werkingssfeer van artikel 51/4, § 1, van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk uit de eigen bewoordingen van dit artikel. Artikel 51/4, § 1, van de Vreemdelingenwet regelt het taalgebruik van "het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming". Artikel 51/4, § 3, van de Vreemdelingenwet regelt het taalgebruik bij de procedure voor het commissariaat-generaal.

Artikel 2 van de wet van 10 juli 1996 tot wijziging van de Vreemdelingenwet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voegde artikel 51/4 in de Vreemdelingenwet in. Uit de parlementaire voorbereidingen uit 1995-1996 blijkt zowel met betrekking tot het (toenmalige) artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet als met betrekking tot het (toenmalige) artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"art.32: De bedoeling van de invoeging van een nieuw artikel 51/4 in de wet van 15 december 1980 is een klare en duidelijke regeling voor het taalgebruik vast te leggen bij het onderzoek van de asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen. Hierbij wordt er rekening gehouden met de volgende principes :

- de behandeling en de beslissing geschiedt in het Nederlands of het Frans;*
- de eenheid van taalgebruik: de taalrol, die bepaald wordt onmiddellijk na het indienen van de aanvraag, ligt onherroepelijk vast tot de laatste beslissing; een wijziging van de Nederlandse of Franse taalrol is niet meer mogelijk, door de betrokkene of zijn advocaat, noch door de administratieve of gerechtelijke instanties;*
- de vrijheid van keuze van het taalgebruik voor diegene die effectief Nederlands of Frans spreekt: indien de vreemdeling verklaart geen bijstand van een tolk nodig te hebben, kan hij de taal van het onderzoek kiezen (hetzij het Nederlands, hetzij het Frans);*
- de gelijke verdeling van de onderzoeken tussen de Nederlandse en de Franse taalrol bij de administratieve en gerechtelijke instanties : indien de vreemdeling verklaart de bijstand van een tolk nodig te hebben, bepaalt de Minister of diens gemachtigde de taal van het onderzoek, waarbij getracht wordt de zaken evenredig te verdelen tussen de Nederlandse en de Franse taalrol van de verschillende instanties.*

Met de invoering van een bijzondere taalregeling voor de behandeling van een asielaanvraag beoogt men in eerste instantie duidelijkheid en rechtszekerheid te scheppen. De onduidelijkheid en tegenstrijdigheid in de interpretatie van de algemene regeling op het gebruik van de talen in bestuurszaken zorgt immers voor nodeloze betwistingen en gerechtelijke procedures die enkel bedoeld zijn om een normale afhandeling van een asielaanvraag te rekken. Om dit te voorkomen wordt een klare en eenduidige regeling ingevoerd, wat in het belang is van zowel de rechtszoekende als de administratieve of gerechtelijke instantie.

(...)" (Parl. St., Kamer, 1995-1996, n° 364/1, p. 31-32). (eigen onderlijnen)

Uit het document 'bijlage 26', dat zich in het administratief dossier bevindt en waaruit kan worden afgeleid dat verzoekster bij aanvang van haar procedure heeft verzocht om gedurende het onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming te worden bijgestaan door een tolk die de taal Georgisch machtig is, blijkt dat verzoekster geen Nederlands of Frans kent. In dit geval bepaalt overeenkomstig artikel 51/4, § 2, derde lid, van de Vreemdelingenwet "de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties". Reeds in de 'bijlage 26' wordt verzoekster er van in kennis gesteld dat de taal waarin haar verzoek om internationale bescherming onderzocht zal worden door de bevoegde instanties het Nederlands is; wat zoals reeds aangegeven bepalend is voor hetgeen erna volgt. Nu verzoekster bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming heeft aangegeven het Frans of Nederlands niet machtig te zijn en de bijstand te verlangen van een tolk die het Georgisch machtig is en in de 'bijlage 26' reeds werd bepaald dat het Nederlands de proceduretaal is, was er duidelijkheid op dit punt. Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het overmaken van het dossier aan het commissariaat-generaal op 22 augustus 2024 meedeelde dat de taal van de procedure het Frans is, verandert hier op zich niets aan. In tegenstelling tot wat verzoekster in haar verzoekschrift voorhoudt, blijkt niet dat het dossier oorspronkelijk werd behandeld in het Frans (gelet op de 'bijlage 26'), noch dat de proceduretaal plots naar het Nederlands werd veranderd zonder dat zij hier officieel over werd geïnformeerd. Ten overvloede, zelfs indien een deel van het onderzoek bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het Frans werd gevoerd, dan nog doet dit geen afbreuk aan de correcte bepaling van de taal van de procedure in de 'bijlage 26'.

Dat het onderzoek na overdracht van het dossier door de commissariaat-generaal werd verdergezet in het Nederlands, ligt in het verlengde van de reeds in de 'bijlage 26' vastgelegde proceduretaal. De Raad stelt vast dat het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming dat verzoekster in eigen naam indiende werd gevoerd overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/4, § 2, derde lid, en § 3, van de Vreemdelingenwet en dat zorgvuldig werd gehandeld. Verzoekster toont het tegendeel niet aan.

Dat er sprake was van verwarring en verzoekster daardoor in de onmogelijkheid was om de procedure, en bijgevolg de motieven van de bestreden beslissing, voldoende en concreet te begrijpen, is allerm minst ernstig. Doorheen de administratieve procedure werd nooit enige opmerking in dit verband gemaakt, er was bij alle gehoren bijstand van een tolk Georgisch, er werden geen opmerkingen overgemaakt op de notities van het persoonlijk onderhoud en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster wel degelijk de motieven van de bestreden beslissing voldoende en concreet begrijpt, gelet op de concrete grieven die zij hier tegen opwerpt.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel in dit verband niet worden aangenomen. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Verzoekster toont gelet op het voormelde op generlei wijze aan dat, waarom of op welke wijze dit beginsel geschonden zou zijn door de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat ook in het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters zus en de verzoeken van haar ouders het Nederlands de proceduretaal was. De keuze van deze proceduretaal bij de behandeling van het huidige eigen verzoek om internationale bescherming van verzoekster komt dan ook evident voor.

2.3.9. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijf geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit je dossier blijkt immers dat je minderjarig bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo kon je vader G., B. (CG: XX/XXXXX) verklaringen afleggen in jouw plaats, omdat je nog te jong bent om zelf gehoord te worden. Ook je advocaat was aanwezig tijdens het persoonlijk onderhoud, die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.”

Verzoekster slaagt er geenszins in om afbreuk te doen aan deze pertinente overwegingen. Waar de voor haar aanwezige advocaat ter terechtzitting van 12 februari 2025 opwerpt dat enkel haar vader in haar naam werd gehoord bij het commissariaat-generaal, wijst de Raad erop dat redelijkerwijze kan verwacht worden dat beide ouders volledig op de hoogte zijn van de asielmotieven van hun minderjarig kind in wiens naam zij een eigen verzoek om internationale bescherming indienen. Gelet op het feit dat de ouders van verzoekster beslisten een eigen verzoek in naam van hun minderjarig kind in te dienen, mag verwacht worden dat zij het terdege zouden hebben gehad over de redenen die hiertoe aanleiding geven, al was het maar met het oogmerk op het indienen van dit verzoek om internationale bescherming en om het relaas van hun kind daarbij op een gedegen wijze uiteen te kunnen zetten en te kunnen stofferen met de nodige achtergrondinformatie. In deze kan nog worden opgemerkt dat uit het administratief dossier geenszins blijkt dat tijdens de administratieve procedure bezwaar werd gemaakt tegen het feit dat enkel verzoeksters vader in haar naam bij het commissariaat-generaal werd gehoord. Verder had verzoeksters moeder middels het verzoekschrift en ter terechtzitting, alwaar haar uitdrukkelijk werd gevraagd of zij zelf iets wilde toevoegen, hiertoe de mogelijkheid.

Voor het overige laat verzoekster deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.10. Verzoekster, in het kader van onderhavig beroep wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 16 oktober 2024, getiteld *“niet-ontvankelijk*

verzoek (*minderjarige*)", waarbij haar verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten."

De memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet stelt onder andere:

"De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen." (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108).

De ouders van verzoekster dienden zelf een verzoek om internationale bescherming in. Deze verzoeken werden op 19 december 2022 door de commissaris-generaal kennelijk ongegrond bevonden en internationale bescherming werd geweigerd, hetgeen bevestigd werd bij arrest nr. 296 538 van 31 oktober 2023. Verzoekster wordt pas hierna, meer bepaald op 8 juli 2024, geboren en op 22 augustus 2024 wordt door haar ouders in haar naam een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een persoon die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag uitoefent en dat dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen.

In de voorliggende zaak werd er geen eerder verzoek om internationale bescherming namens de minderjarige verzoekster ingediend door haar ouders die over haar het ouderlijk gezag uitoefenen, in de zin van artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, omdat verzoekster nog niet geboren was alvorens een definitieve beslissing werd genomen in de beschermingsverzoeken van haar ouders.

Het gegeven dat de bestreden beslissing stoelt op een incorrecte wettelijke grondslag, volstaat echter niet om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad immers over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van een verzoeker daarop.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en *ex nunc*-onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een

onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, punten 105 – 106).

De Uniewetgever heeft, door te bepalen dat de rechterlijke instantie die bevoegd is om uitspraak te doen op een rechtsmiddel tegen een beslissing tot afwijzing van een verzoek om internationale bescherming indien van toepassing “*de behoefte aan internationale bescherming*” van de verzoeker moet onderzoeken, met de vaststelling van artikel 46, lid 3, van de richtlijn 2013/32 deze rechterlijke instantie, indien zij van oordeel is dat zij beschikt over alle daartoe noodzakelijke feitelijke en juridische gegevens, de bevoegdheid willen verlenen om na afloop van een volledig en *ex nunc*-onderzoek – dat wil zeggen een uitputtend en geactualiseerd onderzoek van deze gegevens – een bindende uitspraak te doen over de vraag of deze verzoeker voldoet aan de voorwaarden van de richtlijn 2011/95 om internationale bescherming te krijgen (HvJ 29 juli 2019, C 556/17, Torubarov, punt 65).

Artikel 46, lid 3, van de richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest, moet aldus worden uitgelegd dat de rechterlijke instantie van een lidstaat waarbij in eerste aanleg een beroep tegen een beslissing inzake een verzoek om internationale bescherming is ingediend, verplicht is zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee het orgaan dat deze beslissing heeft genomen rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van die beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C 585/16, Alheto, punt 118).

Gelet op het voorgaande moet de Raad te dezen dan ook nagaan of verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. *In casu* lijkt het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan, met inachtneming van de rechten van verdediging. Bij tussenarrest nr. 323 218 van 12 maart 2025 werden de debatten heropend en op de terechtzitting van 26 maart 2025 werd aan de aanwezige partij, verzoekster, de kans geboden haar standpunt uiteen te zetten omtrent de beoordeling van het beschermingsverzoek in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet zoals hiervoor toegelicht. De voor verzoekster aanwezige advocaat stelde ter terechtzitting zich hieromtrent naar de wijsheid van de Raad te gedragen. De verwerende partij was afwezig.

2.3.11. Uit de bestreden beslissing, genomen ten opzichte van verzoekster, blijkt dat, ondanks de incorrecte toepassing van voormeld artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, wel degelijk rekening wordt gehouden met de elementen die verzoekster in eigen naam heeft aangebracht en dat deze werden beoordeeld ten opzichte van haar land van herkomst.

Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vooreerst vast dat het verzoek om internationale bescherming van de minderjarige verzoekster berust op dezelfde gronden die haar minderjarige zus reeds aanhaalde in haar verzoek om internationale bescherming en dus niet – in tegenstelling tot wat zij in het verzoekschrift voorhoudt – op die van haar ouders in het kader van hun beschermingsverzoeken (zie *infra*).

De Raad oordeelt verder dat de vrees die verzoekster in het kader van haar beschermingsverzoek naar aanleiding van deze problemen opwerpt wel degelijk kan verschillen van de vrees die haar zus in deze context in het kader van diens beschermingsverzoek opwierp. Vandaar kan gewezen worden op volgende vaststellingen die terdege leiden tot de conclusie dat verzoeksters vrees voor de ex-man van haar moeder geen nood aan internationale bescherming in haar hoofde teweegbrengt.

Ten eerste merkt de Raad op dat de door verzoekster aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria van het Verdrag van Genève, zijnde ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Het betreft immers een louter interpersoonlijk conflict tussen verzoeksters ouders en de ex-man van haar moeder. Dat verzoekster in deze context gevisieerd zou worden als minderjarige die nooit in Georgië is geweest (en zichzelf daarom niet zou kunnen verdedigen) doet hier geen afbreuk aan.

Ten tweede kan geen geloof worden gehecht aan de verklaringen die verzoeksters ouders aflegden in hoofde van haar zus in het kader van het door deze laatste ingediende beschermingsverzoek, omwille van de volgende pertinente overwegingen zoals blijkt uit de bestreden beslissing:

“Zo was het jouw vader G., B. (CG: xx/xxx) die als vader op de geboorteakte van jouw zus M. vermeld staat. Daarnaast klopte de chronologie niet van jouw moeder haar verklaringen over de relatie met haar ex-man en jouw vader en hadden jouw ouders nooit eerder melding gemaakt van deze bedreigingen tijdens hun eigen verzoek om internationale bescherming. Zij hadden daarentegen totaal andere motieven aangegeven voor hun vertrek uit Georgië. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd en jouw ouders dienden geen cassatieberoep in binnen de wettelijke termijn. Bijgevolg resten er geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot het verzoek van jouw zus en staat de beoordeling ervan vast. Bovendien kan er nog

worden opgemerkt dat jouw moeder bij DVZ nooit melding heeft gemaakt van het feit dat jouw zus een andere vader zou hebben dan G., B. (CG: xx/xxxxx), terwijl dit redelijkerwijs kon worden verwacht.”

Gelet op het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen die verzoeksters ouders in hoofde van verzoeksters zus aflegden naar aanleiding van diens beschermingsverzoek over de problemen met de ex-man van haar moeder, kan ook geen geloof worden gehecht aan de specifieke vrees die verzoekster zelf in dit verband beweert te koesteren. De voor verzoekster tijdens de administratieve procedure neergelegde *screenshots* van een gesprek tussen een vriend van haar vader en haar vader zelf (administratief dossier, map documenten, stuk 1), vermogen hier geen afbreuk aan te doen. Te dezen stelt de Raad vast dat, los van een eventueel gesolliciteerd karakter van deze *screenshots*, de authenticiteit ervan onmogelijk kan worden nagegaan. Dergelijke *screenshots* kunnen immers eenvoudigweg worden gemanipuleerd en zulke conversaties kunnen bovendien simpelweg in scène worden gezet. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat niet kan worden nagegaan wie de persoon achter het profiel zou zijn waarmee verzoeksters vader sprak.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekster, nog daargelaten de voorgaande vaststellingen, alleszins niet aannemelijk maakt dat zij (via haar ouders) voor wat betreft de voorgehouden problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming voorzien in Georgië.

In dit verband wijst de Raad erop dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Luidens artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De Raad stelt vast dat uit de recentste “COI Focus” betreffende “Georgië – Algemene situatie” van 12 februari 2025, waarnaar in de aanvullende nota van de verwerende partij wordt verwezen en waarnaar de weblink is opgenomen, blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Uit voormelde informatie blijkt immers dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de *Public Defender*, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van *Legal Aid Service* voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder *GYLA*, *Human Rights Center* en *Rights Georgia*, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI Focus van 11 december 2023 blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in *highprofile*-zaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de *Public Defender* en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Er kan worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids-)problemen in het algemeen aan alle onderdanen voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster werpt hier geen ander licht op met de algemene informatie verrat in haar verzoekschrift en aanvullende nota's.

Het komt bijgevolg aan verzoekster zelf toe om in haar individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Georgische overheden wendt om bescherming te vragen. Zij moet aantonen dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, dan wel dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Georgische overheid voor bescherming. Zij slaagt hier evenwel niet in.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“Jouw vader verklaart dat jullie niet op de politie kunnen rekenen en de vader van C. G. een ex-politieman is met veel kennis (CGVS, p.6). Dit is echter een blote bewering langs zijner zijde, die hij op geen enkele manier staft. Bovendien kan worden verwacht dat als het profiel van G. zijn vader werkelijk de reden is dat jouw ouders geen beroep zouden kunnen doen op de bescherming van de Georgische autoriteiten, jouw moeder hier melding van had gemaakt tijdens het persoonlijk onderhoud in hoofde van jouw zus, -quod non-. Dit doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het profiel van G. zijn vader.”

Waar verzoekster in het verzoekschrift wijst op een passage uit de eerdere COI Focus van 11 december 2023 waaruit blijkt dat het hebben van persoonlijke connecties een invloed kan hebben op politieagenten, merkt de Raad op dat verzoekster op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat haar vermeende belager dergelijke persoonlijke connecties heeft.

Gelet op het voorgaande overtuigt verzoekster niet dat zij in geval van een terugkeer naar Georgië, met betrekking tot de door haar gevreesde problemen (via haar ouders) geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te bieden. Zij toont aldus niet aan dat in haar geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zou hebben en zij slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die hij zegt te vrezen.

2.3.12. Verder wijst verzoekster in het verzoekschrift (en in haar ter terechtzitting van 12 februari 2025 en 26 maart 2025 neergelegde aanvullende nota's) op het gegeven dat Georgië niet langer is opgenomen in de lijst van veilige landen van herkomst.

Georgië fungeert inderdaad niet langer op de lijst van veilige landen van herkomst in het meest recente koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (BS 27 mei 2024). Ten tijde van het persoonlijk onderhoud dat verzoeksters vader in haar naam bij het commissariaat-generaal aflegde op 23 september 2024 en ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing op 16 oktober 2024 werd Georgië aldus reeds niet langer als een veilig land van herkomst beschouwd.

De Raad is van oordeel dat het gegeven dat het herkomstland van verzoekster thans niet langer vermeld staat op de lijst van veilige landen van herkomst niet betekent dat de commissaris-generaal, dan wel de Raad niet langer meer tot het besluit zouden kunnen komen dat er in hoofde van een Georgische onderdaan geen nood is aan internationale bescherming of dat de Georgische onderdanen die momenteel in België internationale bescherming vragen, geconfronteerd worden met problemen die noodzakelijkerwijs allemaal vallen onder vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. Ongeacht of een land beschouwd wordt als een veilig land van herkomst, is het

aan de verzoeker om internationale bescherming om op een concrete manier aan te tonen dat er in diens hoofde sprake is van een nood aan internationale bescherming. *In casu* heeft verzoekster de mogelijkheid gekregen om eigen elementen aan te halen die een afzonderlijk onderzoek voor haar rechtvaardigen, werd haar vader in het kader hiervan gehoord bij het commissariaat-generaal en heeft er een individueel onderzoek plaatsgevonden. Het feit dat Georgië niet langer als veilig land van herkomst wordt beschouwd, doet geen afbreuk aan de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing, die, los van de rechtsgrondslag, door de Raad pertinent en draagkrachtig worden bevonden.

2.3.13. Waar verzoekster in het verzoekschrift wijst op het feit dat zij in België geboren is, haar ouders reeds enkele jaren in België verblijven en haar gezin in Georgië in erbarmelijke omstandigheden leefde die onmenselijke en vernederende levensomstandigheden zouden veroorzaken bij terugkeer, stelt de Raad vast dat de socio-economische situatie van de ouders van verzoekster reeds in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming aan bod kwam. De beoordeling van deze verzoeken – waarin naar voren komt dat deze problemen geen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève of de definitie van subsidiaire bescherming – is definitief. De Raad stipt aan dat huidig verzoek om internationale bescherming en voorliggend beroep niet kunnen worden aangewend als (vorm van) beroep tegen de weigeringsbeslissingen die eerder in het kader van de verzoeken van de ouders werden genomen.

Volledigheidshalve voegt de Raad toe dat socio-economische overwegingen slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoekster zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in haar hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoekster in Georgië zal worden geconfronteerd met een dusdanige ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden dat het voor haar onmogelijk zal zijn om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren. Uit niets blijkt bijgevolg dat verzoekster in Georgië in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zou komen. Tot slot benadrukt de Raad dat ook het loutere gegeven in België te hebben verbleven en hier geboren te zijn geen verband houdt met de criteria van internationale bescherming.

2.3.14. In haar ter terechtzitting van 12 februari 2025 en 26 maart 2025 neergelegde aanvullende nota's verwijst verzoekster uitgebreid naar algemene informatie inzake de recente ontwikkelingen in Georgië. De Raad merkt op dat deze informatie niet relevant is voor zover zij betrekking heeft op de situatie van de LGBTQI-gemeenschap en politieke opposanten in Georgië. Wat betreft de informatie inzake geweld tegen vrouwen, benadrukt de Raad dat een vrees voor vervolging *in concreto* dient te worden aangetoond en dat het louter aanleveren van algemene informatie hiervoor geenszins afdoende is. In deze kan dienstig worden verwezen naar de hogere vaststellingen inzake haar vrees voor de ex-man van haar moeder, waaraan deze informatie geen afbreuk doet. Los van dit relaas, geeft verzoekster – die thans nog steeds geen jaar oud is en haar hele (uiterst korte) leven in België verbleef – niet de minste persoonlijke invulling aan deze beweerde vrees. Met een loutere verwijzing naar algemene informatie inzake huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen in Georgië, maakt zij in ieder geval geenszins *in concreto* aannemelijk dat zij ten aanzien van Georgië een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade dient te koesteren. Daarnaast stelt de Raad vast dat door verzoekster in het kader van de administratieve procedure van haar beschermingsverzoek op geen enkel moment melding werd gemaakt van een vrees in haar hoofde voor huiselijk geweld of geweld omdat zij vrouw is, los van de ongeloofwaardig bevonden vrees ten aanzien van de ex-man van haar moeder. Dit doet dan ook reeds in ernstige mate twifelen aan de geloofwaardigheid van deze vermeende en hypothetische persoonlijke vrees. Ook met de overige informatie inzake de algemene situatie in Georgië slaagt verzoekster er niet in een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken. Zij komt immers niet verder dan een algemene verwijzing naar de huidige algemene en politieke situatie in Georgië zonder deze te betrekken op haar persoon en zij maakt hiermee evenmin aannemelijk dat de Georgische autoriteiten in geval van problemen met de ex-man van haar moeder onwillig dan wel onmachtig zouden zijn om hulp en/of bescherming te bieden.

2.3.15. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

2.3.16. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in haar land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

2.3.17. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.18. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster niet kon worden gehoord omdat zij wegens haar jonge leeftijd hiervoor niet over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, maar dat verzoeksters vader wel gehoord werd in haar naam. Tijdens dit onderhoud kreeg zij via haar vader de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en er was bijstand door een advocaat voor het overgrote deel van dit onderhoud, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Georgisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden ontwaard.

2.3.19. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen, ook al werd gebruik gemaakt van een verkeerde wettelijke grondslag. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.20. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend vijftientwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

T. ALLISON,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

